

Un acord a fi de bé

Totes les converses que han desembocat en l'acord per a una candidatura que represente el valencianisme polític d'esquerres al Congrés han estat excessivament accidentades. No ha estat gens fàcil, se'n pot concloure. I ara caldrà determinar si tot plegat ha pagat la pena i si el resultat no és contraproductiu per al mateix valencianisme polític. D'entrada, cal reconèixer que hi havia una part important de la militància del Bloc Nacionalista Valencià –sobretot, del Bloc– que desconfiava profundament del pacte amb Podem. Amb raó. Pablo Iglesias no ha renunciat mai a liderar els nacionalismes progressistes “perifèrics” per subordinar-los al seu projecte polític i també personal. Però, dit això, també és cert que el mateix Iglesias ha anat cedint molt de terreny obligat per les circumstàncies. Podemos no és ara el que era fa un any. La força del moviment que encarna ha anat perdent efectivitat i les enquestes d'intenció de vot reflecteixen una caiguda persistent. Això ha obligat Pablo Iglesias a cedir en punts que abans considerava irrenunciables, com ara a la constitució de grups parlamentaris propis i diferenciats de Podemos a Catalunya i al País Valencià.

Des d'aquestes premisses les negociacions amb Compromís han estat menys ingrates –menys ingrates per a Compromís– en les darreres setmanes. Això ha facilitat el pacte final. També cal considerar que l'alternativa podria haver estat molt negativa per al valencianisme polític estricte. Les coincidències entre aquelles forces que es consideren “no nacionalistes” –Iniciativa pel País Valencià, el mateix Podem i Esquerra Unida– podia haver donat lloc a un front per excloure el “nacionalisme” en què el Bloc haguera quedat molt malmès, segons adverteixen ells mateixos. No ha estat així. Què no ha pogut evitar el Bloc? Un acord dual amb Podemos, tal com rebutjava una part important de la seua militància. I què ha aconseguit? Un pacte en què el Bloc continua liderant aquest moviment i en què el valencianisme polític n'ha eixit reforçat. A alguns els pot semblar una cessió, però no és poc.

El pacte final es fa difícil de justificar davant alguns sectors perquè finalment les pressions d'Iniciativa i de Podem n'han exclòs Esquerra Unida. Però té tots els sentits quan s'entén que es tractava de salvar una hegemonia. La que necessita el nacionalisme valencià per convertir-se realment en una força efectiva i mantenir-se com una alternativa solvent per a la governabilitat en totes les instàncies de govern. Compromís, malgrat les seues contradiccions internes, no es pot resignar a ser un partit crossa ni complementari. Ha d'aspirar a tot. Aquest pacte ho continua permetent.

64

38

68

42

35

Cultura

68 LITERATURA

Entrevista a Martí Domínguez

70 LITERATURA

L'enganyifa proustiana més grossa de la premsa francesa... i mundial

La Galeria

73 LITERATURA

Entrevista a Antoni Clapés

74 LITERATURA | Joan D. Bezonoff

El tresor al fons del riu

75 MÓN EDITORIAL

76 MÚSICA | Xavier Aliaga
Ofici s'escriu amb Ò(scar)

77 CINEMA | Àlex Gorina
'Dheepan' i amén

78 TEATRE | F. Foguet i Boreu
Identitats joves

79 ART | Ricard Mas Peinado
Objectiu Miró

80 TELEVISIÓ | Toni de la Torre
Joves

81 GASTRONOMIA | J. Fàbrega
Cargols, volguts o avorrits

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València)

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido i Zaida Torregrosa (Barcelona). Tel.: 932 384 262.

Nous projectes: Zaida Torregrosa

Subscripcions: Maria Josep Cánovas

Administració: Pilar Martí

Fotomecànica i impressió: Rotimpres Aiguaviva (Gironès).

Dipòsit legal: V-853-1984

Amb el suport:

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència
Secretaria de Comunicació

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímico, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.